

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 18. Tertia Pars de iis, quæ consecuta sunt Constitutionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

rum confletur, sed veri jam & præ-
 sentis mali ingruerit? Ipsi profecto Con-
 stitutionis fautores id videntur dedita
 opera egisse, ne nos videri possemus
 vanos nobis finxisse terrores, & *illic*
trepidavisse timore ubi non erat timor. Pu-
 det referre quæ illi quatuor abhinc an-
 nis, Constitutionis auctoritate auda-
 ciores facti, docuerunt, illasque opi-
 nionum sordes ex ipsorum scriptis e-
 ruere. Legi possunt notatæ proposi-
 tiones a doctissimis Theologiæ Facul-
 tatibus Parisiensi, Remensi & Picta-
 viensi; defensæ Duaci, Cadomi, aliis-
 que in locis Theses; præcipue vero Dis-
 sertationes Pontificiæ in Academia Co-
 nimbricensi propugnatae Anno 1717.

§. XVIII.

TERTIA PARS.

QUÆ CONSECUta SUNT
CONSTITUTIONEM.

Quæ consecuta sunt Constitutionem
 ex parte Romani Pontificis, bre-
 vitatis gratia ad quatuor tantum ca-
 pita referemus: Violatam Episcopalis
 Collegii dignitatem Brevi dato die 17.
 Mart. Anno 1714. Denegatam omnem
 aliquot Galliæ Episcopis suas difficul-
 tates exponendi copiam; Brevia quæ-
 dam

K 4

dam

Sæc. XVIII. dam injuriosa in Sacram Facultatem
 A. C. 1719. Theologiæ Parisiensis: Publicatas Ro-
 mæ Literas 8. Septembr. Anno 1711
 quibus a communione S. R. Ecclesiæ
 separantur Appellantes, & omnimoda
 dam Constitutioni obedientiam recu-
 santes. Quintum illis addemus: si
 licet Constitutionem non fuisse acci-
 ptam communi consensu neque unive-
 rsalis Ecclesiæ, neque privatarum
 Gallia Ecclesiarum.

I.

Violata Episcopalis Collegii dignitas

Brevi dato die 17. Martii An. 1714.

Ex mente SS. Patrum dici potest
 Ecclesia quasi late patens, ager, cu-
 jus singulæ partes singulis Episcopis
 inter quos primum locum obtinet Ro-
 manus Pontifex, ab ipso Christo ac
 illius Domino attributæ sunt, ut singulis
 quisque portionem privatim excolant
 ac tueantur, & in ea veluti totidem
 vigiles & custodes excubias agant; ita
 tamen ut propter unitatem Episcopatu-
 tus, qui unus est, sicut & ipsa Ecclesia
 & cujus a singulis in solidum pars tenetur
 singuli in totum agrum pastoralis vigi-
 lantiæ & sollicitudinis acres oculos in-
 tendere debeant: quod quidem officium
 peculiari quadam & nobiliori ratione

*S. Cyprian.
 de unit.
 Eccles.*

Sæc. XVIII vehementer postremis hisce temporibus
 A. C. 1719. bus Episcoporum dignitatis nullam fer-
habitam fuisse rationem.

*I. & 3. Prop.
 Cleri Galli-
 cani.*

*Episc. Ru-
 pell. & Lu-
 cion.*

Nec existimandum sua jura Episco-
 pos Gallicanos vel ignorasse, vel pe-
 nitus deseruisse. Quod professi sunt a
 parte in suis generalibus Comitiis, qui
 habita sunt Anno 1705. *Acceptationum
 Constitutionum Pontificiarum via iudicium
 ab Episcopis fieri . . . Jusque de rebus
 fidei judicandi divinitus fuisse eis traditum*
 idem nunc quoque procul dubio sen-
 tiunt. At aliquot ex ipsis, impulsus
 delictet amore pacis, studio concordie
 metu scandali, connivendum ultro ma-
 tis in rebus censuerunt: & inde cre-
 scendi de nobis ansam arripuit Romanæ
 Curia. Utinam illi ad tuendum
 suum statim ab initio graviter conque-
 essent præreptam sibi a duobus e
 Collegis causam, quæ ad se secundum
 Ecclesiæ & Regni leges pertinebat
 eamque fuisse ad Romanum Pontifi-
 cem contra Canones in prima instan-
 delatam. Utinam, cum ad eos missa
 est Constitutio, verbis & re ipsa de-
 monstrassent illam a se tanquam Judi-
 cibus examinari: &, quoniam expul-
 sionum ope illam a se suscipi possent
 arbitrabantur, (quanquam nullum ha-
 stenus extaret ejus rei exemplum) ex-
 presse declarassent & hic, & præsertim
 Roma

Romæ, relationem acceptationis suæ Sæc. XVIII.
 ad explicationes. Recusarunt quidem A. C. 1719.
 novem Præsules, ut testantur in suis
 ad Regem Christianissimum literis, ad
hæc prudentia, ut vocant, nimis huma-
næ temperamenta descendere, quæ sui Col-
legæ in hoc negotio adhibuerunt. At gra-
 tum certe debuit esse Romano Ponti-
 fici Gallicanos Episcopos tanta cura &
 sollicitudine ipsius famæ & honori con-
 sultum voluisse, & per tres integros
 menses operose concinnatas ab iis Bul-
 læ interpretationes, quarum præsidio
 Pontificia censura deflecteretur in eos
 sensus, in quos non absurdam damna-
 tionem cadere posse crederent. Pa-
 rum tamen abfuit quin SS. P. Cle-
 mens XI. moram illam trium mensium,
 gravissimis statim pœnis, tanquam su-
 premæ auctoritati suæ injuriosam, mul-
 ctaverit. Sic enim sua Sanctitas lo-
 quitur in Brevi, scripto 17. Mart. An-
 no 1714. ad Cardinales, Archiepisco-
 pos, & Episcopos Parisiis congregatos,
 & (quod valde observandum) inter
 Acta illius Congregationis inserto: *Dis-*
simulare quidem non possumus molestum no-
bis initio accidisse, quod rationabilis obse-
quii vestri erga prædictam Constitutionem
præclarum adeo testimonium, longius pla-
ne, quam par erat, protraxeritis: cum
præsertim crescentia istic in dies pernitoso-
rum

Sæc. XVIII. rum novitatum germina celeriore Apoſto-
 A. C. 1719. lici noſtri iudicii EXECUTIONEM poſſe
 lari viderentur. Verum omnem proſe-
 moleſtiam depoſuimus, ubi reſcivimus cur
 ſtationem veſtram, quemadmodum vos pa-
 lam ac ſæpius profeſſi fuiſtis, non quidem
 animo ſubjiciendi examini aut iudicio veſtro
 Decreta noſtra, ſed ſtudio dumtaxat con-
 ciliandæ Eccleſiaſticæ pacis, & lucranda
 ſi fieri poſſet, nonnullos ex Fratribus veſtris
 in ſpiritu manſuetudinis & diligentia car-
 ritatis, eſſe tribuendam.

Non valde hæc verba, quamvis
 quibusdam blanditiis temperata, di-
 ſonant ab iis quæ leguntur in altero
 Brevi paulo minaciore, quod idem S.
 Papa Clemens XI. ſcripſerat ad Regem
 Chriſtianiſſimum Anno 1706. Ejuſdem
 (ſanctæ Sedis) Decreta venerari & reſpectu
 qui diſcant, inquiebat loquens de Ge-
 liæ Episcopis, non diſcutere aut iudicium
 præſumant

En quæ in loco ac pretio ſunt apud
 Romanam Curiam Apoſtolorum Succeſ-
 ſores, qui ab ipſo Chriſto iudicandi po-
 teſtatem acceperunt. Non ſtat per illam
 quominus ſublimis Episcoporum
 dignitas ad vilem miniſtrorum & ex-
 ſecutorum Pontificiæ Conſtitutionis
 conditionem deprimatur. Redit illi
 ſemper ad ſuam indolem. Quamvis
 pro varietate temporum mire ſagax &
 flexi-

flexibilis in omnes se formas blaudien-
 di pariter & terrendi vertat, in uno
 tamen eodemque proposito perstat con-
 stanter, augendæ nimirum in dies ma-
 gis ac magis potentix suæ, ejusque
 abnormem magnitudinem libertatum
 nostrarum ruinis superstruendi. Nunc
 igitur maxime, cum illa, opportunam
 occasionem naçta, vim omnem suæ
 artis & industriæ exerit, decet nos ad
 obistendum fortiter illius conatibus,
 omnes Gallicani zeli & Academici ro-
 boris nervos intendere, ne jura Regni
 & Episcopalis Collegii sacra dignitas
 impune violentur. *Veritas est* (inque-
 bat olim noster Gersonius) *quod omnis*
via favorabilis & humilis tentanda est cum
summo Pontifice, dum male informatus fert
per se, vel suos, injustas sententias, quo
desistat, & reformet. Sed si nihil proficit
humilis sedulitas, arripienda est virilis &
animosa libertas.

Sæc. XVIII.
 A. C. 1719.

Gersonius
Resolut.
circa mate-
riam Ex-
com. Con-
sider. 12.

II.

Denegata aliquot Gallix Episcopis
suas difficultates exponendi copia.

Nihil fortasse unquam in Ecclesia
 stupendum magis contigit, quam quod
 oculis nostris recens vidimus. Demus
 Constitutionem fuisse legitime & secun-
 dum omnes veterum Canonum leges
 edi-

Sæc. XVIII. editam. Pervenit illa in Regnum Galliarum
 A. C. 1719. liæ. Magnos subito ex cunctis partibus
 & in cunctis Ordinibus rumores & tumultus excitat. Clamatur undique
 dei, doctrinæ morum, Sacramentorum usus, libertatum nostrarum fundamenta concuti. In hac cunctorum
 Regni Ordinum trepidatione aliqui Præsules, quorum dux erat Eminenti-
 ssimus Romanæ Ecclesiæ Cardinalis idemque Archiepiscopus Parisiensis
 Noaillius, ad SS. Clementem XI. confugiunt, enixe & reverenter deprecantes,
 ut sensus Constitutionis suæ appareret, secundum juris naturalis & civilis præscriptum,
 quo patet æquum esse, ut unde lex processit, interpretatio quoque procedat.
 Per totum quinquentium tempus instando, urgendo, rogando, commonendo,
 deprecando, nihil aliud profici apud Romanum Pontificem contulit,
 quam ut ab eo erumperent ministeria terrores, imperiosa decreta, profectiones
 Mandatorum toti Episcopatu injuriosæ, ac demum Excommunicationis fulmina
 in Appellantes, vel omnimodam Constitutioni obedientiam recusantes,
 & aperta separationis a Romanæ Ecclesiæ declaratio. *Eodem*
*admone*te, inquit Clemens XI. in illo Brevi ad Archiepiscopos & Episcopos
 Regni Galliarum, dato die 20. Novembris

bris Anno 1716. loquendo de Præfibus Gallicanis qui ab ipso explicationes Constitutionis modeste non minus quam

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

enixe postulabant; ne de vana erga Nos observantia sibi frustra blandiantur, dum a Nobis postulant novas & prævias Constitutionis nostræ declarationes, cui debitam interim obedientiam deferre detrectant.

. . . Quæ enim patefacta sunt quærere, ac de iis, quæ definita sunt tractatum inire, quid aliud est quam . . . ad interdictæ arboris cibum improbos appetitus mortiferæ cupiditatis extendere? Illis propterea . . . Lit. Pontif. denuntiamus, veræ contumaciæ loco a Nobis haberi eorum agendi rationem. Nec

8. Sept. 1718.

id mirum, cum ex eodem quasi peccatum ariolandi sit repugnare, & quasi scelus Idololatriæ sit nolle acquiescere Pontificiæ Constitutioni.

Non ita olim Petrus, cum ejus ad Gentes prædicatio tumultum in Ecclesia excitasset. Querelæ Fidelium, inquit Gregorius Magnus, non ex potestate, sed ex ratione respondit, causam per ordinem exposuit . . . Si ergo, pergit idem Pastor Ecclesiæ, Apostolorum Princeps, signa & miracula singulariter faciens, non dedignatus est in causa reprehensionis suæ rationem humiliter reddere; quanto magis nos peccatores cum de re aliqua reprehendimur, reprehensores nostros ratione humili placare debemus? Nam nec Petrus, inquit S. Cy-

Gregor. I.
Lib. II.
Ind 4.
Epist. 45.

Sæc. XVIII. S. Cyprianus, quem primum Dominus
 A. C. 1719. legit, & super quem ædificavit Ecclesiam
 suam, cum secum Paulus de circumcissione
 postmodum disceptaret, vindicavit sibi
 quid insolenter aut arroganter assumpserit
 ut diceret se primatum tenere, & obtinere
 perari a novellis & posteris sibi potius
 portare. Nec despexit Paulum, quod Ecclesie
 prius persecutor fuisset: sed consilium
 veritatis admisit, & rationi legitimæ, quam
 Paulus vindicabat, facile consensit; DO
 CUMENTUM scilicet nobis & concordiam
 & patientiæ tribuens, ut non pertinaciam
 nostra amemus, sed quæ aliquando a fr
 tribus & collegis nostris utiliter & salu
 ter suggeruntur, si sint vera & legitima
 ipsa potius nostra ducamus.

Pelag. II. Hoc documentum secuti sunt e
 Ep. 5. T. 5. Successores. Si quid forte causæ
 Concil. ajebat Pelagius II. unde vestri scand
 col. 942. zati animi videantur . . . parati sum
 secundum præceptionem Apostolicam . . .
 cum humilitate ad placita satisfactionis
 dere rationem. Digna hæc S. Petri suc
 cessoribus humilitas & mansuetudo
 qua Apostolicæ Sedis gloriæ non ma
 nus quam Fidelium salutis consilium
 Concil. Trid. Hoc animati spiritu Tridentini Patre
 tit. de recip. declarant fore ut, si qua difficultas
 & observ. recipiendis, non unius Papæ, sed ipsius
 Decretis sanctæ Synodi Decretis occurreret, et
 Sess. 25.

quacumque ratione tolleretur, etiam con- Sæc. XVIII.
gregato rursus, si id necessarium esset, A. C. 1719.
generali Concilio.

III.

*Brevia injuriosa in Parisiensem Theo-
logiæ Facultatem.*

Effet nobis justissima ratio conque-
rendi graviter de duobus illis Brevi-
bus SS. P. Clementis XI. datis diebus
18. & 20. Novembris Anno 1716. &
suppressis Decreto supremæ Senatus Pa-
risiensis Curix die 16. Decembris ejus-
dem anni: quibus non solum suspen-
duntur privilegia Facultatis Theologiæ
Parisiensis, sed sacri illius Ordinis Theo-
logorum fama acerbissimis contumeliis
laceratur. Ibi Doctores nostri exhi-
bentur ut *homines reprobis, inquieti, tur-
bulenti; ut filii delirantes, filii desertores;
ut pravvaricatores, qui nulla conscientia
commissi sceleris aut saltem verecundia ad
se redeunt; ut degeneres Facultatis Theo-
logiæ Parisiensis alumni, immemores sui
Doctoratus, turpiter a debito officio & a
vestigii Majorum aberrantes; qui suæ con-
ditionis obliti, levantes se super se conatu
nesario, majorem forsitan sed certe minime
saniorum sui Cætus partem constituentes,
numero duntaxat & arrogancia invalescen-
tes, intolerabili procacitate animos lauda-*
Hist. Eccles. Tom. LXX. L ciam-

Sæc. XVIII *ciamque sumpserunt, & eo impudentie pro-*
A. C. 1719. *cesserunt, ut per temeritatem ultimis pœnis*
coercendam declaraverint, Decretum latum
die 5. Martii Anno 1714. a sacra Facul-
tate Parisiensi, quo Constitutio Unigeni-
tus summa cum reverentia & obsequio re-
cepta dicitur a prædicta Facultate, falsum
adulterinum, commentitium, atque ex ipsius
Facultatis Commentariis eradendum esse.
 Acerbe quidem tulimus tot probris
 tot convitiis immerentes affici Docto-
 res Theologos, qui singulari doctrina
 & pietate non solum Universitati, sed
 toti Ecclesiæ decori & tutamento sunt.
 Sed quoniam hæc injuria ad nos pri-
 vatim pertinet, & a communi Parente
 infertur, quem occultis perverborum
 hominum investigationibus deceptum
 & contra nos etiam ultimis pœnis se-
 vientem, vere tamen & ex animo, non
 decet obsequentes filios, colimus
 observamus, eam patienter ferendam
 & silentio obruendam esse duceremus
 nisi causa nostra cum totius Regni
 Ecclesiæ juribus conjuncta esset. Ne-
 que enim, ut sapienter observavit in
 suis Actis sacer Ordo Theologorum
 existimandum est posse Romanum Pon-
 tificem pro suo nutu Magistris nostris
 inauditis præsertim & indefensis, im-
 ne monitis quidem. privilegia a suis
 decessoribus concessa adimere. Facul-

*Acta Ap-
 lationum
 &c.*

tas quippe Theologiæ, ut & Universi-
tas Parisiensis, suam debet Regibus
nostris ac Regno originem. Sua illis
privilegia asserta fuere tum Regum
Christianissimorum diplomatibus, tum
consensu universæ Gallicanæ Nationis,
eademque munita summorum quoque
Senatum decretis, atque æquabili
usu & irrevocabili præscriptione robo-
rata. Quæ Romani Pontifices ipsis
concesserunt, ea Romanus Pontifex suo
solo arbitrio abrogare non potest, cum
Conciliorum Generalium statutis, Re-
gni legibus, usu antiquo ac perpetuo
firmata sint. Itaque ista decernendi ra-
tione in Regis Christianissimi subditos,
Ecclesiæ jura pariter ac Regni Liber-
tates apertissime violantur.

Sed quoniam ultro se dat occasio,
& Brevia de quibus nunc agitur eo nos
sponte deducunt, liceat paucis expen-
dere quæ apud Facultatem Theologiæ
in recipienda Constitutione contigerunt,
unde facile erit æquis rerum æstima-
toribus, quid sit de Constitutione ipsa
sentiendum, judicare. Constat apud
omnes (nec metus est, dum sic loqui-
mur, ne cadat in nos ulla jactantiæ su-
spicio) nullum esse in toto orbe Chri-
stiano Theologorum Ordinem Scripturæ
& Patrum studio, Ecclesiasticæ disci-
plinae peritia, sacræ Antiquitatis
L 2 cogni-

Sæc. XVIII. cognitione, totius denique Religionis
 A. C. 1719. investigatione & scientia, Parisiensibus
Theologis clariorem. Si Constitutio
 præ se veritatis speciem ferebat, ut tan-
 toperè jactitant, si clare damnabat no-
 tos & manifestos errores, quid opu-
 fuit ad concilianda illi Theologorum
 Parisiensium suffragia tot adhibere mo-
 litiones & machinamenta, tot inter-
 tare minas ac terrores, iteratas Justis-
 nis Literas accersere, & ejusmodi de-
 liberationibus, quarum una moderata
 trix esse debet Religio, metuendam po-
 tentissimi Regis interponere majestatem?
 tem? At ne sic quidem illa potuit per-
 vim irrumpere sacrum illud Veritatis
 adytum & propugnaculum. Astutus
 fraude, mendacio opus fuit, ut furtim
 & quasi per cuniculos Constitutio
 Commentarios Sacræ Facultatis tam
 quam reverenter & obsequiose recepta
 subreperet. Et quia contra ejusmodi
 dolum ac mendacium reclamant sacri
 Theologiæ Doctores, ultimis poenis
 Romano Pontifice, veritatis scilicet
 status rerum ignaro, puniuntur. Nam
 cui unquam venire in mentem poterit
 si noscat Theologorum Parisiensium
 genium & indolem, Sacerdotes tam
 multos, quorum proprius character
 mirus animi candor, doli ignara simp-
 licitas, amor veri acerrimus, odium
 cujus

cujuslibet non solum mendacii, sed etiam versutiæ & simulationis, conspiratione facta universos per atrocem calumniam uni e suis fratribus ac collegis falsitatis & mendacii crimen ausu nefario intulisse; & in ea criminatione tribus abhinc annis ita constanter perseverare, ut ne unus quidem tanti sceleris, & tam detestandæ, si contra conscientia testimonium agerent, perfidia horrore percellatur? Constare igitur debet, si quid usquam est apud homines certum & evidens, fraude & artificio intrusam fuisse Sacrae Facultatis Commentariis acceptationem Constitutionis *Unigenitus*. Non his certe armis, non his artibus uti solet simplex & ingenua Veritas.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

M. Carolus
le Rouge
Docteur
Theologus,
tunc Syndicus
Sacrae
Facultatis.

IV.

Pontificiæ Literæ, quibus a Communionem Ecclesiæ Romanæ separantur Appellantes.

At nec Pontificia caritas tales Literas edit, quales recens sub nomine SS. DD. N. Clementis XI. in lucem Romæ prodierunt 8. Septembris proxime elapsi, adversus Illustrissimos Antistites, quibus nihil aliud objici potest quam quod ad Romanum Pontificem suas querelas & plenas obsequii ac reverentiæ

Sæc. XVIII. expostulationes detulerint, ab eoque
 A. C. 1719. perseveranter rejecti, ad Concilium
 Generale tanquam ad supremum Ecclesie Tribunal appellaverint: & ob id unum tamen, ab Ecclesie Romanæ unitate & communione, quæ est ultima rebellionis & contumaciæ poena, separati declarantur. Eadem Excommunicationis poena in eos decernitur, quæ cumque OMNIMODAM Constitutionis obedientiam præstare recusaverint. Mirum non est suppressas fuisse a supremis Senatibus has Literas, quibus palam & aperte infringuntur jura Regni, Ecclesie Gallicanæ libertates, Episcoporum auctoritas; quibus manifeste intuetur *Infalibilitas* Romani Pontificis & hoc titulo non minus quam fidei universæ Ecclesie consensus, sub poenæ separationis a Communione S. R. Ecclesie exigitur OMNIMODA Pontificis R. decretis obedientia, quæ omnem omnino modificationem & restrictionem excludit; quibus denique appellatio ad futurum Concilium Generale tanquam *damnanda atque execranda* ultimis poenis mulctatur.

Etiam si Episcopi illi qui appellaverunt, fallerentur, & a vero aberrarent, quia tamen parati erant, ut olim S. C.

prianus, universæ Ecclesiæ nostræ auctoritati cedere, postquam tot quæstionum veritas eliquata & declarata per plenarium Concilium fuisset, non ita certe agendum cum illis, teste S. Augustino. *Hoc facit sanitas pacis, inquit ille, ut cum diutius aliqua obscuriora quæruntur, & propter inveniendi difficultatem diversas pariunt in fraterna disceptatione sententias, donec ad verum liquidum perveniatur, vinculum permaneat unitatis, ne in parte præcisa remaneat insanabile vulnus erroris. Donec accesserit supremum illud plenarii Concilii iudicium, & veritati lucem plane liquidam addiderit.* Sæc. XVIII. A. C. 1719. S. August. de Bapt. lib. 2. c. 4. n. 5. Ibid. c. 2. num. 3.

Superest, inquiebat S. Cyprianus in Carthaginensi Concilio, ut de hac ipsa re quid singuli sentiamus proferamus, neminem judicantes, aut a jure communionis aliquem, si diversum senserit, amoventes. Neque enim quisquam nostrum Episcopum se esse Episcoporum constituit, aut tyrannico terrore ad obsequendi necessitatem collegas suos adigit. Scilicet, pergit eodem loco S. Augustinus, aliter sapere quam res se habet, humana tentatio est: nimis autem amando suam, vel invidendo melioribus, usque ad præcidendæ communionis & condendi schismatis vel hæresis sacrilegium pervenire, diabolica præsumptio est. Ibid. c. 5. num. 6.

Sæc. XVIII.

A. C. 1719

Anno 1717.
mense
Octobr.

Interposita ab aliquot Galliæ Episcopis a Constitutione *Unigenitus*, ad futurum Generale Concilium legitima Appellatione, cujus, secundum Civiles pariter & Canonici Juris præscripta, ea vis est, ut inferioris cujuscumque Judicis manus ligentur; non potuit ob id ipsum in eos Præsules, præsertim inauditos, Literis suis Romæ affixis 8. Sept. hujus Anni 1718. sævire Clemens XI. tanquam in aperte inobedientia ac notorie contumaces & refractarios, eoque a sua & sanctæ Romanæ Ecclesiæ caritate prorsus segregatos declarare, quin vel seipsum Concilio Generali superiorum existimet, quod expressis Conciliorum Generalium Constantiensis & Basileensis definitionibus reprobatum est; vel suam Constitutionem ab universali fuisse Ecclesia acceptam contendat, quod apertæ & manifestæ veritati contrarium est; quemadmodum expresse testantur supremarum Galliæ Curiarum Decreta, ipsiusque Christianissimi Regis Declaratio; &, quæ mox dicenda sunt, certissime evincunt.

V. Con-

V.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

*Constitutionem Unigenitus non fuisse
acceptam communi Universalis Ec-
clesiæ consensu.*

Frustra, ad conflandam speciem aliquam consensus universalis Ecclesiæ, & domandas Fidelium mentes sacro pondere tam verendæ auctoritatis, ambitiose venditantur vel Mandata Præfulum Galliæ, vel Literæ & Testimonia complurium e diversis Europæ partibus Episcoporum. Est istud inane & fallax Ecclesiæ simulacrum & phantasma, quod e longinquo prospectum ad tempus aliquod fortasse potest imponere imperito vulgo, aut rei veritatem parum curiose attendentibus; at consideratum propius, & quasi manibus contrectatum, abit repente in auras tenues, & vix aliqua sui vestigia relinquit.

I. Atque ut initium ab Episcopis Galliæ ducamus, in tres illi classes dividi possunt: eorum scilicet qui a Constitutione *Unigenitus*, ad futurum Generale Concilium appellarunt, aut non acceperunt Constitutionem; eorum qui Constitutionem relative ad suas explanationes acceperunt; eorum denique qui dicunt eandem pure & simpliciter a se acceptam fuisse.

Sæc. XVIII. 1. Etiam si primæ classis Episcopi
 A. C. 1719. perpauci admodum numero forent
 ideone sic spernenda esset eorum au-
 thoritas, ut ne audiri quidem deberent.
 Nunquamne in Ecclesia contigit, ut
 Episcopis pene innumeris nunc in Ori-
 ente, nunc in Occidente, seu vi, seu
 fraude, seu mentis simplicitate, seu
 ignoratione veri, aut cæco amore pa-
 cis & concordiæ, compulsis ad ful-
 scribendas fidei formulas errori fave-
 tes, pauci admodum initio steterint
 pro veritate, ceterosque tandem in sua
 partes attraxerint? Annales Ecclesie
 volventibus in promptu sunt ejusmodi
 exempla. Uno S. Augustini testimonio
 utemur: *Ipsa (Ecclesia) aliquando
 obscuratur, & tanquam obnubilatur multi-
 tudine scandalorum . . . Quis nescit illo tem-
 pore obscuris verbis multos pravi senten-
 tiarum delusos, ut putarent hoc credi ab
 orthodoxis, quod etiam ipsi credebant: alios
 tunc timore cessisse, & simulate consensisse
 non recte ingredientibus ad veritatem Evan-
 gelii? . . . Illi, qui tunc firmissimi fuerunt,
 & verba hæreticorum insidiosa intelligere
 potuerunt, PAUCI QUIDEM IN COM-
 PARATIONE CETERORUM, sed tamen
 etiam ipsi quidam pro fide fortiter ex-
 stiterunt, quidam toto orbe latitabant.*

S. August.

Ep. 93.

n. 30. & 31.

Præter eos qui non duxerunt recipiendam esse Constitutionem, duodeviginti (*) jam Episcopi ad futurum Concilium appellarunt, multique mox, facta tandem ejus rei libera potestate, appellaturi certo affirmantur. An, ut omittamus hic magnitudinem Sedium quas aliquot ex iis occupant, pro nihilo computandus est talis Episcoporum numerus.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

(*) Episcopus Mirapiscensis, }
Episcopus Senecensis, } hi quatuor conjunctim, die
Episcopus Montis-pestulani, } 1. Martii An. 1717.
Episcopus Boloniensis, }

Eminent. Card. Archiep. Paris.	Episcopus Antiffiodorensis,
die 3. Aprilis An. 1717.	die 14. Martii An. 1717.
Episcopus Virdunensis,	Episcopus Lectorensis nuper
die 22. Mart. An. 1717.	defunctus,
Episcopus Apamiensis,	die 1. Junii An. 1717.
die 12. Apr. An. 1717.	Episcopus Bajonensis,
Episcopus Catalaunensis,	die An. 1717.
die 21. Apr. An. 1717.	Antiquus Episcopus Tornacent.
Episcopus Condomensis,	die 13. Octobr. An. 1718.
die 21. Apr. An. 1717.	Episcopus Laudunensis,
Episcopus Agennensis,	die 24. Octob. An. 1718.
die 21. Apr. An. 1717.	Episcopus Engolismensis,
Episcopus Maclovæus,	die An. 1718.
die 21. Apr. An. 1717.	Episcopus Matiscon.
	die An. 1718.

Capitulum Metropolitanæ Ecclesiæ Turonensis,
Sede vacante, die 30. Sept. An. 1718.

Sæc. XVIII. numerus, in ea ipsa regione degentium
 A.C. 1719. ubi nata quæstio est, qui re diligenter
 excussa toto quinque annorum spatio,
 nulla vi intus coacti, nulla spe foris al-
 lecti, coram Deo testantur sibi visum
 esse prorsus necessarium ad tuendam
 fidei & morum integritatem a Consti-
 tutione *Unigenitus* ad supremum Con-
 cilium appellare?

1. Machab. 2.
 27.

Quid si huic præclaro egregiorum
 Ducum agmini adjungatur multitudo
 pene infinita pugnantium pro veritate
 copiarum, quæ ex universis Galliarum re-
 gionibus. *Zelum habentes legis*, quotidie
 in eorum castra confluunt?

Ut nihil dicamus de Appellationibus
 per totum late Regnum interposi-
 tis ab aliquot aliis Universitatibus, a
 tot illustribus Canonicorum Collegiis,
 tot piis Ecclesiarum Pastoribus, tot præ-
 claris Religiosorum Ordinibus, & eo-
 rum præsertim apud quos Ecclesiasticæ
 disciplinæ studium & eruditionis laus
 viget; quanti momenti esse debet vel
 unius Parisiensis Ecclesiæ testimonium,
 ubi propter principis Urbis amplitudi-
 nem tot fulgent collecta in unum pie-
 tatis pariter & doctrinæ lumina? Quod
 quidem testimonium eo majoris pon-
 deris habendum est, quod illud non
 Magnatum prensatio, non Principum
 auctoritas, non ipsius Eminentissimi
 Præ-

Præfulis Noaillii, quem omnes, ut de-
 bent, colunt & obſervant, reverentia, Sæc. XVIII.
A.C. 1719.
 ſed unus veritatis & religionis amor
 expreſſit. Quantumvis ſuo numero
 confidere videantur adverſarii; ſi juſto
 prælio conſligatur, hoc eſt ſi veniatur
 ad publicam & legitimam in Concilio
 diſceptationem, haud ſcimus an tan-
 topere ſpreturi ſint ejusmodi *caſtrorum
 aciem ordinatam.*

2. At ſtant quoque pro nobis, aut
 certe contra Conſtitutionem militant,
 illi Epifcopi, qui eam relative tantum
 ad ſuas Explicationes acceperunt; &
 horum longe majorem eſſe numerum
 nemo ambigit. Mentionem facit, te-
 ſtis ejus rei oculatus, Illuſtriſſimus Epi-
 ſcopus Antiſſiodoreniſis, ut & Eminen-
 tiſſimus Cardinalis Noaillius, duarum
 Epiftoiarum, quas triginta Epifcopi ad
 Sereniſſimum Principem Regni Regen-
 tem ſcripferunt, alteram quidem menſe
 Januario Anno 1716. alteram die 8. Se-
 ptembris ejusdem anni, quibus teſtan-
 tur, *Bullam non fuiſſe acceptam niſi rela-
 tive ad Inſtructionem Paſtorales.* Hanc
 declarationem, ſubjungit idem Epifcopus, Mand. Epifc.
Antiſſiod.
Anno 1718.
pag. 5.
*eo confidentius hic citamus, quod minime
 timemus ne quis Fratrum noſtrorum, qui
 Comitibus illis interfuerunt, reclamare contra
 audeat. Et re vera, ut adjunctas ceteris
 propoſitionibus explicationes omittamus,
 legere*

*Sæc. XVIII. legere sufficit Instructionem Pastoralem de
A. C. 1719. eis propositionibus quæ ad Excommunicationem pertinent, ut statim oculis se offerant modificationes quas iis apposuimus, & quas Episcopi æque ac Magistratus necessarias prorsus duxerunt ad continendos in debito Principibus obsequio populos.*

*Litteræ
Clem. XI.
8. Sept. 1718.*

*2. Monitum
Episc. Sueff.
pag. 38.*

Minime igitur in dubium revocari potest relative tantum ad Explicationes acceptam fuisse a compluribus Episcopis Constitutionem, eique restrictiones quasdam ab eis fuisse adjunctas. At Clemens XI. ejusmodi Episcopos, qui Constitutioni debitam & omnimodam obedientiam præstare recusant, uti aperte inobedientes, ut notorie contumaces, & refractarios habere, tenere ac reputare se declarat. Idem testatur apertis verbis Illustrissimus Episcopus Sueffionensis. *Si qui Fratrum & Collegarum nostrorum, inquit ille, contenderent acceptationem suam fuisse relativam, idque ita interpretarentur, quasi ejusmodi acceptatione restringeretur aut modificaretur Bulla, Decretumque illud periculosum in se & ambiguum indigeret illa determinatione ut acciperetur, eos facile patimur non censeri nostros. Fatente igitur Sueffionensi Antistite Constitutioni adversantur, atque adeo pro nobis stant illi Episcopi, qui eam relative & cum restrictionibus admiserunt.*

3. Su

3. Supereſt ultima claſſis Epiſcopo-
 rum, qui dicunt pure & ſimpliciter a
 ſe Conſtitutionem fuiſſe acceptam. Pure
 & ſimpliciter accipere Conſtitutionem,
 eſt damnare propoſitiones ſecundum eos
 ſenſus, quibus damnatæ ſunt a Romano
 Pontifice, hoc eſt, ut ipſe teſtatur, in
 obvio & naturali earum ſenſu, ubicum-
 que occurrant, nullamque earum dam-
 nationi reſtrictionem aut modificatio-
 nem adjungere. Quod de ſe profiteri
 qua ratione poſſint ii Epiſcopi, qui Pa-
 ſtoralem Inſtructionem adoptarunt, certe
 non patet. An illi in obvio & naturali
 ſenſu damnarunt propoſitiones, quæ
 ipſis SS. Patrum aut Conciliorum ver-
 bis concinnatæ ſunt; qualis hæc: **FI-**
DE EST PRIMA GRATIA. ET FON-
OMNIUM ALIARUM; quæ ſic habe-
 tur apud Concilium Tridentinum: *Fi-*
des eſt initium ſalutis humanæ, fundamen-
tumque & radix omnis juſtificationis: &
ſic a S. Auguſtino paucis contrahitur:
Quam gratiam primo accepimus? fidem:
 aut alias propoſitiones de omnipoten-
 tia Dei ad inflectendas quo voluerit hu-
 manas voluntates, de inſufficientia ti-
 moris ſolius ad convertendum cor, de
 neceſſitate amoris Dei, de dilatione ab-
 ſolutionis erga peccatores nondum pœ-
 nitentes, de utilitate lectionis Scriptu-
 ræ Sacræ, & præſertim ſancti Evangelii?
 Poſſunt

Sæc. XVIII.
 A. C. 1719.

Conc. Trid.
Sell. 4. c. 8.
S. Auguſt.
Tract. 3.
in Joan.
num. 8.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

Possunt quidem verbis profiteri, & forsitan fortasse ipsis persuadere, damnari a se illas propositiones in obvio & naturali sensu, sine ulla restrictione & modificatione; at id, pace ipsorum liceat dicere, nemini certe persuadebunt qui Pastoralem Instructionem legerit, in qua propositionibus istis sensus omnino alienus & extranei ab eo, qui se primum legentibus offert, affinguntur.

Sed omissis ceteris propositionibus, quomodo se ab illa extricare possunt EXCOMMUNICATIONIS INJUSTI METUS NUNQUAM DEBET NOS IMPEDIRE AB IMPLENDO DEBITO NOSTRO? Suprema Senatus Parisiensis Curia, & ceteræ omnes per totum regnum, huic propositioni restrictiones & modificationes apponendas censuerunt, ut libertatibus nostris & sacræ Regum personæ salutis committerent, quas damnatio istius propositionis aperte impugnat, si in suo naturali & obvio sensu damnetur. Fieri ne posset ut obvius & naturalis sensus illius propositionis fugisset universis totius Regni Magistratus, acutissimos illos aliunde & sagacissimos rerum æstimatores, acerrimosque vindices nostrarum libertatum; & vano pavore omnes territi supervacuas restrictiones apposissent ei propositioni, quæ melius

scilicet proprio sensu intellecta ab aliquot Episcopis, nullum relinquit metuendi locum?

An Episcopi isti restrictiones & modificationes a supremo Senatu appositas, sine quibus vetat auctoritas Regia Constitutionem in hoc Regno accipi, ipsi quoque admittunt? Si hoc ita se habet, jam a Romano Pontifice defiscunt, omnimodam ejus Constitutioni obedientiam, qualem ipse postulat, non præstant, siquidem illa, ipsis fatentibus, nullam omnino restrictionem aut modificationem patitur; atque ita cum ceteris Episcopis & cunctis Regni Magistratibus a caritate & communione Ecclesiæ Romanæ, *tanquam aperte inobedientes & notorie contumaces*, ipsi quoque separantur.

Si propositionem istam in obvio & naturali sensu damnant, nec ullam ipsi restrictionem aut modificationem adjungunt, jam plane adversantur supremorum Senatum auctoritati, & doctrinæ totius Regni, unde pendet salus Regum nostrorum.

Nec minus adversantur Apostolorum doctrinæ, qui sic omnes una voce exclamant: *Obedire oportet Deo magis* Act. 5. 29. *quam hominibus*. Officium enim, de quo in damnata propositione agitur, est, ut sensus statim obvius id significat, &

Hist. Eccles. Tom. LXX.

M

ipsa

Sæc. XVIII. ipsa Censuræ Romanorum verba testantur, *debitum*, hoc est verum, sanctum, legitimum officium, cujus commissio peccatum esset; & excommunicatio *injusta* supponitur. Quo in casu testibus XL. Episcopis in Instructiōe Pastorali, negari non potest veritas illius 91. Propositionis.

At unde certo resciscunt illi Episcopi, Clementem XI. non esse in eadem sententia ac quosdam e suis Decessoribus, qui existimarunt Juris clavium sibi a Christo traditi hoc esse privilegium ut Reges a se excommunicatos possent regno suo spoliare, eorum regna, cui velint tradere, subditosque jurato Principibus obsequio liberare: atque hinc mente damnatam ab eo hanc propositionem, EXCOMMUNICATIONIS INJUSTÆ METUS NUNQUAM DEBENT NOS IMPEDIRE AB IMPLENDO DEBITO NOSTRO? Si enim hæc demonstravimus, talem in Reges ipsos competere Romanis Pontificibus potestatem, & subditos excommunicationis etiam injustæ metu impediri debere solvendo Principibus *debito* obsequio quorum alterum sibi Romani quidam Pontifices vindicarunt, alterum nostris Præfules, qui pure & simpliciter Constitutionem accipiunt, concedere ipsi non obscure videntur: plane actum esse

non modo de Libertatibus Regni, sed Sæc. XVIII.
A. C. 1719.
de ipsa sacra Regum persona, quæ nobis, si vere Galli & Christiani sumus, vita nostra debet esse multo carior.

Contendant igitur, quantumlibet voluerint, se idem cum supremis Senatibus sentire, & tamen a se pure & simpliciter ac sine ullis restrictionibus Constitutionem accipi; sermo iste a nemine intelligetur. Neque enim argutiis & subtilitatibus verborum naturales rerum ideæ facile pervertuntur. Rem attente perpendentibus, videbuntur potius in adoptanda Constitutione accepisse tantum verba, & voces, & inanes sonos, omni prorsus claro & distincto sensu vacuos. Utcumque se res habet, suffragia aliquot ejusmodi Præfulum, qui sic Constitutionem a se dicunt accipi, nunquam habebuntur pro consensu majoris partis Episcoporum Ecclesiæ Gallicanæ.

II. Ut hujus domestici Gallicanorum Præfulum agminis infirmitas utcumque tegeretur, ad illius præsidium magnis, si non sumptibus, at certe conatibus, advocatæ sunt e remotissimis Europæ partibus externorum Episcoporum (*) auxiliares copiæ. At semoto

M 2

pau-

(*) Sic ipsi loquuntur: *Ut strenuis commilitonibus nostris, in Episcopatu condignis Fratribus, qui sic strenue in Gallicæ campo pro veritate decertant, suppetias afferamus.*

Sæc. XVIII. paulisper fulgore & strepitu magnorum
 A. C. 1719. nominum, quæ sæpe plus terroris ha-
 bent, quam virium, hujus tam nume-
 rosi in speciem tamque metuendi exer-
 citus, quæ sit natura & multitudo co-
 piarum, liceat propius introspicere.

Tom. I.
 Testim.
 pag. 216.

Singulari prorsus veneratione di-
 gnissima nobis viderentur tot Episco-
 porum testimonia, si in iis extarent ex-
 pressa quædam vestigia antiquæ illius
 consuetudinis, quæ ab ipso statim in-
 itio a Sacris Canonibus præscripta, apud
 omnes Ecclesias constanter & inviolata
 viguit. Uno aut altero exemplo doce-
 bit nos Hispania, qualis sit illa vetus
 consuetudo, quale jus Episcoporum
 qualis ratio excipiendi canonice Decretis
 vel Romani Pontificis, vel etiam Con-
 ciliarum.

Concil. T. 6.
 Concil. XIV.
 Tolet. cap. 2.

Discimus ex XIV. Concilio Toletano,
 no, quod habitum est Anno 684. missum
 fuisse ad illud a Papa Leone II. Acta
 Concilii Generalis contra Monothelitas
 celebrati, ut roborarentur consensu Episcoporum
 illius Regni, quorum nullus ei Concilio
 interfuerat: *In cujus etiam gratioso
 Epistolæ tractu ad hoc omnes Præsules
 Hispaniæ INVITATI SUNT, ut prædicta
 Synodalia instituta, quæ miserant
 NOSTRI ETIAM VIGORIS MANERENT
 AUCTORITATE SUFFULTA omnibusque
 per nos sub regno Hispaniæ consistant*

consistentibus patefcerent divulganda. Certitur hic gratiosa invitatio Romani Pontificis, non imperiosa jussio. Episcopi attribuunt sibi, non meram executionem Pontificiarum definitionum, sed legitimæ auctoritatis vigorem; quo etiam Generalis Concilii Decreta in illo casu fulciri expediret.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

Cum propter nivium copiam & vim frigoris non liceret statim Concilium totius Nationis convocare, habitum est Provinciale Toleti, quod est XIV. & ad illud alii omnes Metropolitanii miserunt suos Vicarios seu Procuratores. Ei præsidebat S. Julianus Urbis Regiæ Metropolitanus.

Antequam Episcopi in unum convenissent, singuli seorsim in suis urbibus Acta Concilii VI. Generalis diligenter perlecta expenderant, ut scilicet paratiores ad Concilia accederent; eaque jam privatim approbaverant. Hinc Sanctus Julianus misit ad SS. Papam, (qui, ut videtur, conquestus fuerat, quod nullus Hispaniæ Episcoporum Romam cum ceteris venisset) Responsum Apologeticum, cum Approbatione Actorum Concilii VI. & clara expositione suæ fidei; quæ omnia posthac Toletana Synodus adoptavit.

Cap. 3.

In illa Synodo congregati Episcopi agnoscunt primum generaliter in unum

Cap. 4. & 5.

M 3

con-

Sæc. XVIII. congregandos fuisse omnes, Hispaniæ Praesules, juxta Canonum speciale * Decretum quo Concilium Generale pro fidei causis

* Can. 3.
Conc. IV.
Tolet.

aggregari præcipitur. Sed cum id propter sævientem hiemem fieri non posset, placuit saltem discretis provinciis Concilia celebrari, quibus diligenter ac mature expenderentur & Acta Concilii VI & Responsa S. Juliani, quæ ipsi post longum & severum examen adoptaverunt ut Synodica iterum examinatione decessu vel communi omnium Conciliorum judicio comprobata, per singula Hispaniæ provincialium regna promulgarentur.

Cap. I.

Cap. 5. & 6.

Nec specie tantum & verbotenus ad inanem pompam & ostentationem examina illud instituebant, sed acriter ad modum studio, diligenti cura, & severa inquisitione, sicut oportebat præ tantæ rei negotio pertractando, causæ hujus ordinem & totius rei negotia retexentes. Itaque supradicti Acta Concilii cum suarum Ecclesiarum traditione & primis quatuor generalibus Conciliis accurate collata, sui confensus auctoritate comprobantur, in quantum a præmissis Conciliis non discederent, imo in quantum cum illis concordare deberentur.

Concil. Tom.
VI. p. 1294.

Quatuor post annis habitum est in eadem urbe totius Nationis Concilium XV. Toletanum, in quo Hispanorum

rum non minor eruditio & constantia ^{Sæc. XVIII.}
 enituit. In ea expositione fidei, quam ^{A. C. 1719.}
 S. Julianus Toleti Archiepiscopus Ro-
 mam ante miserat, nonnulla reprehenderat
 Benedictus II. Toletari Patres notatos a Sanctissimo Papa & a Romanis Censoribus articulos cum diligenter perpendissent, eosque cum multis SS. Athanasii, Ambrosii, Cyrilli, Augustini, Isidori Hispalensis, Fulgentii, aliorumque omnino similibus locis comparassent, demonstrarunt, nihil aliud iis contineri, quam placita SS. Patrum ipsis sæpe eorum verbis expressa, atque adeo eos non posse nisi aut ab imperitis hominibus, aut ab invidis obtrektoribus condemnari; *quia id omne quod contra illos celebres in toto orbe Doctores sapitur, a rectæ fidei regula abhorere sentitur.*

Talis viguit apud omnes Hispaniæ Ecclesias vetus consuetudo, ut paucis abhinc annis occasione quarumdam Universitatis Salmanticensis epistolarum observavit sacræ tunc Facultatis Syndicus M. Hyacinthus Ravechet, ^{Acta Sacræ Facult.}
 acri zelo veritatis, cui vitam impendit, & sincera pietate multo quam profundæ eruditionis laude illustrior, cujus nomen ac memoriam singulari semper veneratione prosequetur Universitas.

Sæc. XVIII.

A. C. 1719

Cum habebitur illud Concilium, ad quod provocamus, (quod utinam accidat) hæc certe in primis quæstio agitur, utrum convocati Patres habeant delatam ad eos Constitutionem discutiendi, eam approbandi aut rejiciendi, de ea supremo judicio pronuntiandi. Tum vero inter Episcopos, qui forte Inquisitionis metu, aut præconceptis ex prava institutione opinionibus, aliter antea senserint, an quisquam esse poterit, qui sinat spoliari se jure illo judicandi, quod ab ipso Christo sibi traditum in omnibus Conciliis semper Episcopi usurparunt?

Hujus ergo antiquæ consuetudinis trutina expendamus nunc quæ nobis opponuntur, exterorum Præfulum testimonia & Literas.

Quadraginta circiter Præfulum Letteræ & Testimonia proferuntur. Etiam si nihil aliunde legitimæ eorum formæ & auctoritati deesset, quid foret ista paucitas, ubi de universalis Ecclesiæ consensu agitur, comparata cum innumeris fere totius Europæ Episcopis, qui de Constitutione silent?

At quam vim habere possunt in judiciis Ecclesiasticis testimonia & instrumenta, quæ juridicis omnibus formis destituta, apud nullum usquam Tribunal, etiam in negotiis temporalibus vel

vel levissimi momenti, facerent fidem, Sæc. XVIII.
 nedum Concilii generalis auctoritatem A. C. 1719.
 præ se ferant, & totius Ecclesiæ vox
 haberi possint?

Loquitur sæpe Metropolitanus suf-
 fragantium sibi Episcoporum nomine,
 quos nec consultos fuisse, nec ullam
 suo nomine respondendi facultatem tri-
 buisse apparet.

Loquitur etiam sæpe unus Episco-
 pus nomine totius alicujus Regni, imo
 interdum nomine complurium Regno-
 rum, nec fidem ullis instrumentis pu-
 blicis facit eorum, quæ testatur.

Multi profitentur tantum genera-
 tim dáturos se operam, ut Constitutio
 executioni mandetur, nec probant
 ullo modo eam fuisse a se aut a suis Ec-
 clesiis canonice acceptam vel publica-
 tam, prævioque examine habito de ea
 accipienda se judicium tulisse; quod
 pernecessarium erat in negotio, ubi de
 tota religione agebatur.

Nullibi accepta est Constitutio ea
 judicii Ecclesiastici forma, quam ipse
 Christus instituit, quæ sola vim habet
 in causis ad fidem pertinentibus, quam
 solam Ecclesia agnoscit ut legitimam,
 & divinam, nempe ubi Episcopi, tan-
 quam Apostolorum successores & ab
 ipso Christo Judices constituti, senten-
 tiam ferunt: at plurimis in locis nomine

M 5 &

Sæc. XVIII. & jussu Inquisitionis, id est, tribunalis
A. C. 1719. novi, peregrini, humani, injuriosi Episcopatui, quem suis juribus indigne spoliat, quo se superius gloriatur, cui leges indicit, gravissimasque (*) multas carceris, ipsiusque excommunicationis poenas infligit, si quis contra mutare audeat.

Plerique ex his Episcopis, qui rescripserunt, sola sua opinione de *insalubritate* Romani Pontificis adducti sunt, ut Constitutionem reciperent; sibi ipsi omni dubitatione, omni inquisitione omni denique actu & officio Judicis religiose interdixerunt; nec minus gravi piaculum ac nefas duxissent quæ definita sunt a Romano Pontifice suo examini & judicio subjicere, quam si, ut SS. Papæ Clementis XI. verbis utamur *ad interdictæ arboris cibum improbos appetitus mortiferæ cupiditatis extendissent.*

Quid illi de Romani Pontificis auctoritate sentiant, & quid ipsi de eorum Literis sentire debeamus, docet nos unus Cæsar - Augustanæ urbis Archiepiscopus, cujus testimonium omnium instar esse potest. *Cæterum quod*

(*) Quicumque Magni Inquisitoris Mandato non paret, excommunicationem maiorem facto ipso incurrit, & ducentis præterea ducatis mulctatur. *Vide Mand. Episc. Sissiod.*

nostram Hispaniam attinet, ex certa scientia valde asseveranter testamur, & fidem facimus, imo & fidejubemus, in Aragoniæ Regno, & in aliis Hispaniæ Provinciis, omnes omnino Episcopos, omnes Ecclesias, omnes Academias, omnes Religiosos Ordines, omnes cujuscumque conditionis homines, summa veneratione pure & simpliciter acceptavisse prædictam Constitutionem, TANQUAM SCRIPTAM DIGITO DEI VIVI, ET ORACULUM SPIRITUS SANCTI, ita ut nemo quisquam ex toto aut ex parte contrarium sustinuerit, nec ista aut apicem unum expunxerit, aut expungi ab ullo Catholico posse crediderit.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

An majore reverentia & sanctiore cultu ipsum Jesu Christi Evangelium recipi posset? Nonne per Deum immortalem, exclamaret nunc longe potiori jure Cardinalis Contarenus, hæc idololatriam sapiunt? . . . Per nos, inquiebat Papam ipsum alloquens, nomen Christi blasphematur inter gentes.

Ep. II. ad
Paulum III.
Pontif.

Singulari divinæ Providentiæ consilio accidit prolata esse in publicum ab ipsis Constitutionis fautoribus ejusmodi testimonia, quibus inanis eorum de consensu universalis Ecclesiæ gloriatio efficacius quam ullis argumentationibus refutatur. An hic ulla Canoniciæ acceptationis vestigia apparent? An ulla

Sæc. XVIII. ulla inquisitio, ullum examen, ullum
 A. C. 1719. Judicium confessus? An vel mentio ha-
 bita perpendendi, utrum Constitutio esse
 set accipienda, nec ne? An collatio
 facta centum & unius propositionum,
 quæ ipsorum examini subjectæ erant,
 cum antiqua fide suorum majorum,
 cum veteri Traditione, cum scriptis
 SS. Patrum, cum Decretis Concilio-
 rum, cum Sacra Scriptura? Horum
 omnium loco fuit cæca & omnimoda
 erga Pontificem Romanum, utpote
 quem infallibilem credunt, obedientia
 & veneratio.

Si talis auctoritas valeat, accepta
 pariter & longe potiori jure dici pote-
 runt ab universa Ecclesia Bullæ illæ
unam Sanctam . . . Execrabilis . . .
 ea quæ vulgo dicitur: *In Cæna Domini*
 aliæque similes, quas defensores *Infa-*
libilitatis non minore consensu acceperunt,
 nos autem Galli merito rejicimus.

Non dissimulandum tamen in Epistola
 jam citata Archiepiscopi Cæsariensis
 augustanæ urbis fieri mentionem fieri
 admodum & profundi examinis. Mem-
 nitus ille procul dubio, horum testi-
 moniorum vim, id quod revera est, in
 Gallia prorsus infringendam esse, si ab-
 que ullo examine recepta Constitutio
 diceretur, tali criminationi dum vult

occur-

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

occurrere, majorem ei dat locum, docetque nos, examen illud fuisse non cognoscentis Judicis, sed perdocilis discipuli; receptamque a se Constitutionem ut sacram & inviolabilem normam, a qua nefas esset vel latum unguem discedere. *Neque idcirco, inquit, illius definitiones negligimus, aut non curamus inspicere, rimari, & examinare, ut Novatores blaterant: quin potius, quia infallibilem credimus, sedulo studemus introspicere, ut ab eo tutius & certius, edoceamur, ut corrigamus si quid hactenus contra sensimus, ut caveamus ne quid dissonans imposterum sentiamus aut doceamus.* Judexne ergo fidei & Apostolorum successor ita loquitur? An sua jura, an priscos Canones, an antiquam & avitam Hispaniæ Ecclesiæ consuetudinem vel profus oblitus est, vel penitus deseruit?

At vix credibile videtur inter Episcopos Gallicanos, quibus notæ & caræ debent esse nostræ libertates, potuisse reperiri aliquem, qui auderet pro solemnium universæ Ecclesiæ judicio & consensu nobis obtrudere ejusmodi Literas, quibus si creditur ut Ecclesiæ judicio, de fide jam erit Papam esse infallibilem; quæ quidem Literæ, profus refertæ perniciofa Strigoniensis
Archi-

Sæc. XVIII. Archiepiscopi doctrina, quam olim
 A. C. 1719 facer * Ordo nostrorum Theologorum
 & suprema Senatus Parisiensis * Cum
 proscrisperunt, non minus juste utrius
 que censuram merentur.

* 18. Maij
 1683.
 * 23. Jun.
 1683.

S. August.
 de Bapt.
 contra Do-
 nat. lib. 2.
 cap. 4.

Quantumlibet multiplicentur eju-
 generis testimonia, non est ea sane
 cujus ponderi omnium Fidelium & Pa-
 storum mentes cedere æquum & ne-
 cessarium cum S. Augustino credimus
Universæ Ecclesiæ concordissima auctoritas
 III. At ipsa Episcoporum Galliarum
 Mandata, quibus accepta dicitur Con-
 stitutio, haberi non possunt pro testi-
 monio cujusque illorum Ecclesiæ.

Sæpe jam professi sumus agnoscent
 nobis Episcopos tanquam constitutos
 ab ipso Deo fidei Judices. Sed quan-
 tumvis verenda sit illorum auctoritas
 non ideo possunt in ferendo judicio
 cedere ab iis legibus, quas & ipsa na-
 turalis ratio præscribit, & semper re-
 ligiosissime secuta est Ecclesia, præse-
 tim in quæstionibus fidei.

Constat inter omnes, nihil posse
 majus vindicare Episcopos, quam
 judicium ferre possint de iis rebus,
 quibus Concilia pronuntiant, easdem
 scilicet regulas eamdemque formam
 cuti, quas ipsa Concilia observant. Si
 igitur in Conciliis auditur Secundus
 Ordo, qui possunt Episcopi, cum extra
 Con-

S. Hieron.
 in cap. 3.
 Isai. v. 3.

Concilium pronuntiant, pro nihilo habere testimonium Cleri, qui, teste S. Hieronymo, est velut Senatus uniuscujusque eorum Ecclesiæ, nec eo in suis judiciis uti?

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

Habitu est semper Concilium Hierosolymitanum tanquam norma & regula, quam sibi sequendam Ecclesia proposuit in sanctis illis Synodis, ubi definita sunt fidei dogmata; notantque Patres Quinti Concilii eam fuisse dili-

Concil. t. 5.
pag. 563.

genter in primis quatuor Conciliis observatam. Inde Cardinalis Polus, unus e legatis Concilii Tridentini, sæpius repetit ex personarum diversitate, quæ jus dicendi sententias, deternendi, ac judicandi in illo Concilio Hierosolymitano habuerunt,

Reg. Polus
de Concil.
pag. 36.

quod archetypum exemplumque reliquorum omnium Conciliorum fuisse intelligitur, colligi posse ad quos maxime pertineat in ceteris Conciliis eodem jure uti. Hoc au-

pag. 50.

tem, pergit idem, quærendo pervenimus, ut intelligamus corpus ipsum Concilii ex illis constare, qui curam gregis habent: ut in exemplo Petri, Apostolorum, ac Seniorum videmus, qui in hoc Hierosolymitano Concilio interfuerunt . . . Episcopos privatarum Ecclesiarum elegit (Spiritus Sanctus) & ceteros, quibus animarum curam commendavit, ut eodem officio fungerentur in omnibus Conciliis & Conventibus ad confirmandam Petri fidem, quo functi sunt reliqui

Sæc. XVIII. reliqui Apostoli & Seniores in primo
A. C. 1719. Concilio Hierosolymitano, sic ut eadem
 quasi personas in omnibus legitimis Conciliis
 omni tempore & præesse, & sententias de-
 cere, atque controversias dissolvere, ac de
 nique decreta caritatis plena ad Ecclesiam
 utilitatem facere, vere affirmare possimus.

Et vero Seniores, id est Presbyte-
 ros, semper Apostolis adjungit Scri-
 ptura sacra. Statuerunt ut ascenderent
 . . . ad Apostolos & Presbyteros in Jeru-
 salem super hac questione . . . Conven-
 runt Apostoli & seniores videre de verbis
 hoc . . . Placuit Apostolis & senioribus . . .
 Apostoli & seniores fratres, his qui sunt
 . . . Antiochiæ . . . Visum est Spiritui
 Sancto, & nobis . . . Tradebant eis
 studire dogmata, quæ erant decreta ab Apo-
 stolis & senioribus. Jacobus . . . omnes
 que collecti seniores . . . dixerunt . . . Nos
 scripsimus judicantes.

Collecta sunt in pluribus egregiis
 scriptis plurima loca, quibus luce clari-
 rius demonstratur, nullis non temporibus
 usum hunc Apostolicum viguisse. Neque
 mirum illud videri debet, si meminerimus,
 quod veteri traditione constat, quod nostri (*)
 majores semper

(*) Sic universitas loquitur in Literis ad
 omnes Regni Prælatos missis super Bullam
 Nicen.

defenderunt, quod Procurator Gene- Sæc. XVIII.
ralis, cum Appellationem ad futurum A. C. 1719.
Concilium interponeret nomine Regis
Christianissimi Caroli VIII. & totius
Regni, palam asseruit, quemadmodum
12. Apostolis Episcopi successerunt, ita
72. Discipulorum vicem gerere Presbyteros,
atque in eorum loco esse constitutos in Ec-
clesia, quibus regendi auctoritas & potestas
a Domino concessa est.

Joan. de
Nanterre
An. 1484.
Hist. Uni-
versitat. t. 5.
pag. 764.

Jam pridem affuevit Academia Pa-
risiensis Cleri cum Episcopo consortium
desiderare. Legimus in actis nostris
ad Annum 1456. cum orta esset contentio
occasione Bullæ, quæ spectabat Mendi-
cantes, rogatum esse D. Episcopum Pa-
risiensem, ut vellet & dignaretur convocare
Clerum suum super isto negotio: quod
ille perhumane præstitit. Et placuit
Universitati capere instrumentum publicum
de adjunctione Cleri & D. Parisiensis
in materia Mendicantium.

Con-

Nicolai V. An. 1456. Christus 12. Apostolos
tanquam majores Sacerdotes, & 72. Discipu-
los quasi minores instituit. Apostolorum siqui-
dem loca tenentes Reverendos Episcopos, tan-
quam Antistites majores; ceterorum vero Di-
scipulorum ministerio successisse Parochiales Pres-
byteros, veluti Prælatos minores, non ambigi-
tur. Hist. Universit. Tom. 5. pag. 603.

N

Sæc. XVIII.

A. C. 1719.

S. Cyprian.
Epsti. 71.
ad Quintum.

S. Firmil.
apud S. Cyprian.
Epist. 75.

Consultus a Quinto S. Cyprianus, quid Episcopi de baptismo hæreticorum statuissent, non erubescit Episcopis adjungere Presbyteros: *De qua re quid nuper in Concilio plurimi Coepiscopi, CUM CONPRESBYTERIS qui aderant, censuerimus, ut scires, ejusdem Epistolæ Exemplum tibi misi.* Idem testatur coævus illi S. Firmilianus: *Qua ex causa necessario apud nos fit, ut per singulos annos SENIORES & Præpositi, (id est Presbyteri & Episcopi) in unum conveniamus ad disponenda ea, quæ curæ nostræ commissa sunt: ut si quæ graviora sunt, COMMUNI CONSILIO dirigantur.*

Nemo ignorat, quanti fecerit S. Cyprianus scriptas vacante Sede Apostolica ad Clerum Carthaginensem Epistolas a Clero Romano, qui sui juris esse noverat in illo casu etiam de causâ fidem spectantibus ferre judicium. Et id juris inviolate Clero servatum est in cunctis Ecclesiis vacante Sede Episcopali.

Ut nihil dicatur de ceteris Presbyteris & Diaconis, quos Nicæno Concilio interfuisse pene innumeros affirmant Eusebius & Socrates, quis nescit quantum singulari doctrina & acerrimo fidei zelo fulgorem in illa Synodo emiserit nascens tunc Ecclesiæ lumen S. Athanasius adhuc Diaconus? *Sic*

gula percurrentibus sæcula, ingens se
 copia offeret plurimorum ejusmodi te- Sæc. XVIII.
 stimoniorum. A. C. 1719.

Et vero, si antiquis Ecclesiæ tem-
 poribus tanta cura & religione Clerum
 suum Episcopi consulebant, quanto
 nunc id æquius videri debet, cum non
 jam, ut olim, ex ipso Ecclesiæ sinu,
 cui præsent, educuntur? quo fit, ut
 longe major sit eis ratio advocandi in
 consilium Presbyteros, tanquam testes
 & custodes traditionis, a quibus re-
 scire possunt, quæ sit Pastorum & po-
 pulorum fides, quæ perpetua suæ diæ-
 ceceos traditio.

Scilicet promissa a Christo Univer-
 sali Ecclesiæ infallibilitas non posita
 est in inspiratione divina, qua Episco-
 pis definienda fidei dogmata revelen-
 tur, sed in singulari præsidio sancti
 Spiritus tuentis ab omni errore Epi-
 scopos, qui omnium Ecclesiarum &
 sæculorum fidem quanto maximo pos-
 sunt studio investigant. Fit autem illa
 investigatio diligenti examine divini
 Verbi, seu scripto consignati, penitius
 scrutando veteris & novi Testamenti
 libros; seu viva voce traditi, rimando
 studiose definitiones Conciliorum, scri-
 pta SS. Patrum, preces & consuetudi-
 nes Ecclesiæ, traditiones singularum

Sæc. XVIII. Ecclesiarum, & vigentem in præsen-
 A. C. 1719. Pastorum & populorum fidem.

Hac de caussa throno impositus SS
 Evangeliorum liber statuebatur in me-
 dio Concilii: legebantur primum Sym-
 bola & Decreta Conciliorum, quæ prius
 habita fuerant, tanquam norma & re-
 gula, a qua non liceret discedere: de-
 scutiebantur Patrum placita & senten-
 tiæ super controversis quæstionibus: *uniuscujusque* privatim Ecclesiæ fides
 ac traditio repræsentabatur. *Quid*
quam aliud, inquit Vincentius Lirin-
 sis loquens de Ecclesia, Conciliorum
*cretis enisa est, nisi ut, quod antea sim- p-
 citer credebatur, hoc idem postea diligen-
 crederetur? . . . Hoc, inquam, semper
 neque quidquam præterea, hæreticorum
 vitatibus excitata, Conciliorum suorum
 cretis Catholica perfecit Ecclesia, nisi
 quod prius a majoribus sola traditione
 sceperat, hoc deinde posteris etiam per
 pturæ chirographum consignaret. An
 ejusmodi monumentorum indagati-
 nem supervacua credi debet, quæ
 Doctoribus & Presbyteris, ut &
 Episcopis, eminere potest singulari
 eruditio?*

*Ibid. l. I.
 cap. 2.*

At sola - ne Episcoporum, in
 sacra antiquitate, ad faciendam tra-
 tionis fidem, scripta excutiuntur? *Pa-
 diamus iterum hac de re Vincentius*

Sæc. XVIII. sticæ historiæ monumenta nos edocent,
A. C. 1719 multis in occasionibus eruditione & zelo

Clerici servatam esse sanæ doctrinæ integritatem, quam aliqui interdum Episcopi perniciosis erroribus inficere aggrediebantur? Tunc Clero non solum datur licentia, sed etiam imponitur necessitas, tuendæ palam traditionis Ecclesiarum, ut egregie testatur Charisius Presbyter & Philadelphix Oeconomus in eo supplice libello, quem adversus Nestorii errores Ephesinæ Synodo Generali obtulit. Omnes, inquit ille, qui recte sapiunt, ita comparati sunt, ut honorem semper, & quam decet observantiam spiritualibus maxime Patribus & Doctoribus deferre desiderent. Si vero illos, qui docere debent talia de fide auditoribus resonare contingat, quæ omnium & auribus & animos offendant; tunc sane ordinem commutari necesse est, & prævæ doctrinæ magistros a subjectis reprehendi.

Hac mente contra Paulum Samosatenum Antiochensem Episcopum vocem suam extollere non dubitavit perdoctus Malchion Presbyter, Græcæ Scholæ Antiochensi præfectus, solusque omnium valuit, teste Eusebio, occultos hominis sensus fraudesque detegere. Hac eadem mente & Clerus, & populus urbis Constantinopolitanæ acriter insurrexerunt contra suum Præsulem Nestorium.

Concil.
Ephes. Concil.
Tom. III.
pag. 674.

Euseb. Hist.
Eccles. l. 7.
c. 29. p. 279
Concil.
Ephes. Concil.
T. III.

storium, non coerciti metu excommu-
 nicationis injustæ: & utriusque zelum
 ac fortitudinem summis laudibus ex-
 tulit Sanctus Cælestinus Papa. *Beatus*
grex, inquit populum alloquens, cui
 dedit Dominus de pascuis judicare: eum-
 que hortatur, ut, facta discretione inter
 cibum & venenum, permaneat in his, quæ
 sermone superiorum Pastorum docente di-
 dicerat. Sermone autem ad Clericos
 converso, quorum zelo tribuit populi
 invictam fidem, eos admonet, ne ex-
 communicationis contra eos latæ vano
 terrore infringi se patiantur. Non vos
 ista discrucient . . . Si certamen cum gen-
 tibus haberetis, esset utique magna victoria
 superasse eos, quos semper haberetis inimi-
 cos. Quanta dicenda victoria est, ubi Sa-
 cerdos, prædicatione mutata, Catholico-
 rum factus est persecutor? . . . Habetis vos,
 quicumque Ecclesia estis ejecti, pene nostro-
 rum temporum beatæ recordationis Atha-
 nassi Alexandrinæ Ecclesiæ prudentissimi
 Sacerdotis exemplum . . . Ne tamen ad
 tempus ejus videatur valere sententia, qui
 in se jam divinam sententiam provocarat,
 aperte Sedis nostræ sanxit auctoritas, nul-
 lum sive Episcopum, sive Clericum, seu pro-
 fessione aliqua Christianum, qui a Nestorio,
 vel ejus similibus, ex quo talia prædicare
 cœperunt, vel loco suo, vel Communionem
 dejecti sunt, vel dejectum vel excommunica-
 tum

Sæc. XVIII.
 A. C. 1719.

Pag. 365,

Pag 369.
 & 370.

Pag. 373.

*Sæc. XVIII. tum videri: sed hi omnes in nostra Commu-
nione & fuerunt, & huc usque perduravit.*
A. C. 1719.

Ut in hac parte, quæ secundum Ordinem spectat, paulo diutius immoremur, plura nos gravissimarum rationum momenta impulerunt. Quemadmodum enim officii nostri atque etiam religionis esse duximus, contra Ultramontanos assultus tueri pro nostris viribus in hoc scripto sacra jura Episcoporum, ex quibus plerique eorum, quæ Gallix Ecclesiis præfunt, inter membra Parisiensis Universitatis, quod magno honori ducimus, recensentur: ita etiam visum est deberi a nobis qualescumque illud defensionis auxilium Secundo Ordini, qui nobis quoque non mediocri ornamento est; de quo jam ante sui (a) Rectoris & (b) Syndici vocentur sententiam suam protulit Universitas.

Id autem præsertim ea de causa præstitimus, ut melius intelligeretur quanti ponderis esse debeant erumpentes ex universis Regni partibus querelæ Canonorum, Pastorum, Doctorum, Presbyterorum, qui, dum ex una parte Episcopi aliquot testantur se cum incredibili gaudio agnovisse in Bulla Unigenitus doctrinam Ecclesiæ, ipsi declarant illa Constitutione oppugnari antiquam & vigentem etiam nunc Pastorum & populorum fidem; idque clarescens demon-

a) Orat.
habita die
22. Jun.
An. 1716.
b) Orat.
habita die
5. Octobr.
1718.
Vid. Act.
Appell.

demonstrant Ritualibus, Catechismis, Sæc. XVIII.
Mandatis, & Monitis Synodalibus Epi- A. C. 1719.
scoporum, quibus succedere, qui nunc
illis præfunt.

Inde patet etiam, quo in pretio ha-
benda sint producta adversus nos Epi-
scoporum testimonia, quæ nec in Con-
ciliis, nec consultis canonice Ecclesiis,
nec audito Clero exhibita sunt: cum
idem procul dubio de Episcopis dicen-
dum sit, quod de Romano etiam Pon-
tifice sentiunt Ultramontani Doctores,
qui ipsum, si sine suo Clero judicave-
rit, tanquam privatum Doctorem in-
tuentur.

Denique his aperte intelligitur, quan-
tum absit, ut testimonia Præfulum fer-
me quadraginta e nationibus exteris,
& Mandata Episcoporum Galliæ, qui
Constitutionem seorsum a Clero & pri-
vata auctoritate acceperunt, haberi de-
beant pro unanimi consensu universa-
rum totius orbis Christiani Nationum
& Ecclesiarum, cum Nationalis Ec-
clesia non possit dici constare solis Epi-
scopis, sed compluribus præterea per-
sonis, ut expresse declaratur in instru-
mento Appellationis interpositæ sub
Ludovico XI. in Concilio Aurelianensi
Anno 1478. *Hæc summopere diligenter*
attendens, Ego Michael de Villechatre No-
tarius & Secretarius Excellentissimi Pri-

Instrum.
illud sub si-
nem Mand.
Episcopi
Bolon.
22. Jun.
cipis 1717.

N 5

Sæc. XVIII. *capis Domini Ludovici Christianissimi Præ-*
A. C. 1719. *corum Regis moderni Procurator, &*
mine procuratorio ipsius Christianissimi Lu-
dovici Regis Francorum, nec non omni-
& singulorum Primatum, Archiepiscop-
rum, Abbatum, aliorumque Prælatorum
sic & Universitatum Parisiensis & aliarum
Regni & Delphinatus, Capitulorum,
omnium quorumcumque virorum Ecclesi-
corum . . . CLERUM ET COETUM
AUT CONGREGATIONEM GEN-
RALEM ECCLESIAE GALLICANAE
in hac Aurelianensi civitate . . . congreg-
tam & convocatam REPRÆSENTAN-
TIUM . . . pro prædictis aliis quibus-
cumque viris ac personis Ecclesiasticis
prædicta conventionem Aurelianensi factam
ECCLESIAM REGNI ET DELPHINAT-
NATUS REPRÆSENTANTIBUS &

1. Pet. 3. 15.

HÆC SUNT fere præcipua momenta
 quibus adducti fuimus, ut a Constitu-
 tione *Unigenitus* ad futurum Concilium
 appellaremus. Quoniam autem
 cundum præceptionem B. Petri Ap-
 stoli debemus parati semper esse ad
 tisfactionem omni poscenti nos rationem
 ea quæ in nobis est, spe, duximus prome-
 das in publicum Appellationis nostræ
 rationes aliquot, ut pateret, fecisse nos
 quod Christianos, quod Gallos, quod
 Academicos oportuit, ut sua fidelitatis
 integritas, sua disciplinæ morum sancti-
 tas

tas, suus Regis & Regni juribus vi- Sæc. XVIII.
gor, intacta & illibata constarent. Fuit A. C. 1719.
enim hæc semper Academiæ Parisien-
sis propria laus ac velut hæreditaria
possessio, de qua nunquam se dejici
finet, ut avitam doctrinam ritusque pa-
trios animose tueretur. Hinc accidit
non semel, ut non solum supremus Pa-
risiensis Senatus, Regni jurium acer-
rimus vindex & assertor, cum quo sem-
per tum aliis communibus vinculis,
tum præsertim Gallice sentiendi con-
stantia conjunctissimam fuisse se gloria-
tur Universitas; sed ipsi etiam Reges
Academiæ vocem excitaverint, ad
coercendos necessario legitimæ Appel-
lationis remedio Romanæ Curiæ co-
natus.

Ceterum in adhibendo hoc reme-
dio contestati jam sumus, iterumque
contestamur Sanctissimam Trinitatem,
& unicum hominum Redemptorem
Christum, velle nos ad extremum us-
que spiritum unitati Ecclesiæ Catho-
licæ, cujus præcidendæ nulla unquam
justa ratio vel necessitas esse potest, &
unitati Cathedræ S. Petri, quæ illius
centrum est, firmissimis vinculis con-
stanter adhærere, nec recedere unquam
a debita SS. DD. N. Papæ legitima re-
verentia.

NOS

Sæc. XVIII.

A. C. 1719.

NOS ergo RECTOR & UNIVERSITAS STUDII PARISIENSIS: prædictas causas, aliasque complures tempore & loco depromendas, ad proximum Concilium Generale liberum legitime congregandum appellavimus die 5. Octobris hujus præsentis anni Pontificia Constitutione, quæ incipit *Unigenitus Dei Filius*, data Romæ sextis Idus Septembris Anno 1713. itemque a Literis Pontificiis, quæ incipiunt *Pastoralis Officii*, Romæ affixis sextis Idus Septembris hocce Anno 1718. ab aliis omnibus inde secutis aut secuturis: & in dicta appellatione persistimus. Datum Parisiis tertio Nonæ Decembris anno millesimo septingentesimo decimo octavo.

§. XIX.

Pater Lafiteau a summo Pontifice Parisios missus.

*Lafiteau
Hist. Const.
t. 2. p. 129.
lib. 5.*

Hæc Parisinæ Universitatis declaratio summum Pontificem ad iracundiam haud immerito provocabat: publica tamen omnium ferme Universitatum palam plenum obsequium præstantium voce tumultuarios unius Sæculi bonæ latratus facile suppressi posse sperabat, præcipue, cum jam S. Officii decreto die decima nona Decembris